

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.440/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Lajos Károly kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.701.429/2023/12. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.000 (harminchatezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a helységli Rendőrkapitányság osztályl állományában, nyomozó beosztásban teljesített szolgálatot; munkaköri leírásában speciális munkaköri feladatként vizsgálói feladatok kerültek meghatározásra. A felperes a nyomozói beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett vizsgálói feladatokat, így az elkövető ismerteté választ követően felmerült feladatokat is, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2020. szeptember 1-től 2023. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra bruttó 1.430.050 forint, a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.430.050 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes által nem vitatott feladat ellátás alapján megállapítható volt, hogy a felperes szolgálatteljesítési ideje 30%-ában nyomozói, 70%-ában vizsgálói feladatokat végzett, melyek egymástól a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) szabályozása szerint is elkülönülnek. A Be. 348. §-a kifejezetten rögzíti, hogy a nyomozás vizsgálatból és felderítésből áll; e § (3) és (4) bekezdései alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a felderítés jelenti azokat a feladatokat, amit a nyomozó beosztásúak, a vizsgálati feladatok pedig azokat, amelyeket a vizsgáló beosztásúak végeznek. Nem volt alapos az alperes munkaköri leírásban foglaltakra való hivatkozása sem, mivel a töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos állományú beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri feladatokat, amely nem fedhet le több másik beosztást. Mint kifejtette, a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosításával érintett időszak kapcsán is teljesül a megbízási díj valamennyi konjunktív törvényi feltétele, miután a per adataiból megállapítható volt, hogy a felperes ezen időszakban is minden szolgálatát érintően nagy arányban látott el a beosztásába nem tartozó feladatokat, ezáltal a jelentős többletmunka igazolt. Kitért arra is, hogy az alperes a Hszt. 102. § (1) bekezdését b) pontját tévesen értelmezte, miután ezen jogszabályhely 2023. február 1. napjától hatályba lépett módosítása a szolgálatteljesítésre vonatkozó (általános) szabály, amely a megbízási díj Hszt. 71. §-ban megfogalmazott feltételeit nem írja felül. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult a megbízási díjra. A keresetben megjelölt megbízási díj mértékét alaposnak, a teljesített többlet feladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díj 50%-ra történő leszállítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, ám azokból téves következtetésre jutott. Nem vitatta, hogy a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) határozza meg az alperesnél betölthető munkaköröket; a 2. számú melléklet pedig felsorolja a helyi szerveknél a külön nyomozó és vizsgáló beosztást is. Azzal azonban már nem értett egyet, hogy a büntetőeljárás nyomozati/felderítő szakaszában ellátandó feladatok kizárólag nyomozói, míg a vizsgálati szakaszban jelentkező feladatok kizárólag vizsgálói beosztásban lennének elláthatók, figyelemmel arra is, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletében a szolgálati beosztások megnevezése található csak meg, azok tartalmára vonatkozóan semmilyen norma nem rögzít követelményeket. Mint kifejtette, a Be., valamint a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 18.) Korm. rendelet nem tilalmazza a bűncselekmény elkövetőjének megállapítása és a bizonyítási eszközök felkutatása és biztosítása érdekében felderítést végző nyomozóhatósági tag eljárását az elkövető kilétének megállapítását követően. Mindezekon felül az elsőfokú bíróság tévesen, jogszabálysértő módon értelmezte a Hszt. 102. § (1) bekezdésének b) pontját a felperes keresetének 2023. február 1. napjától tartó időszakra vonatkozó elbírálása során. Jogszabálysértő módon értékelte úgy, hogy a felperes igénye 2023. február 1. napjától is megalapozott. E körben a Hszt. 71. §-ban írtakat tévesen, a Hszt. 102.§-ban foglaltaktól függetlenül értelmezte, mellyel ellentétben a 102. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat a megbízási díjra jogosultság szempontjából mindenképpen vizsgálni kell, hiszen az a szolgálatteljesítésre vonatkozik, így meghatározza, hogy mi minősülhet többletdíjazásra jogosító többletfeladatnak. Ezen szabály nem üresíti ki a Hszt. 71. §-ban foglalt megbízási jogintézményét; a megbízási díj ugyanis továbbra is jár a szolgálatteljesítési időn kívüli, az érintett által a végzettsége, képzettsége alapján ellátható, de a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli többletfeladatokért.

[5] A másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben hangsúlyozta: az elsőfokú bíróság által a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díj mértéke eltúlzott és nem áll arányban a felperes által végzett feladatok mennyiségével. Az ellátott tevékenységek jellegére és gyakoriságára tekintettel a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő megbízási díj megalapozott felperesi érvelés esetén is elegendő lehet a többletfeladatok kompenzálására. E körben hivatkozott a Kúria Mfv.II.10.516/2017. és Mfv.II.10.267/2015. számú ügyben hozott, valamint Mfv.II.10.507/2015/4. számú döntéseire.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte, melynek összegét 36.000 forintban jelölte meg. Kiemelte, hogy a 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete alapján a nyomozó és a vizsgáló nem vitathatóan eltérő beosztás, amely eltérő feladatkört feltételez, egyébként értelmetlen lenne azok megkülönböztetése; a

nyomozói és vizsgálói feladatok a gyanúsítás közlésével határolhatóak el. A rendőrkapitányság szervezeti felépítése sem véletlenül, hanem a szakmai feladatok elhatárolása alapján különbözteti meg a osztály² és a osztály¹t. Ebből az is következik, hogy a fellebbezés súlytalanul hivatkozik a felperes munkaköri leírására, hiszen semmi nem akadályozta az alperest abban, hogy a nyomozó beosztások mellett megfelelő számú vizsgálói beosztást is rendszeresítsen. A Hszt. 2023. február 1-jei módosításával összefüggésben rámutatott, hogy az alperesi értelmezés a megbízási díjra való jogosultság indokolatlan szűkítését, kiüresítését eredményezné. Az alperes jogi tévedéssel hivatkozik a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának szabályaira, mert azok nem állnak összefüggésben a megbízás rendelkezéseivel; ilyen jogalkotói szándék nem olvasható ki, hiszen nem a megbízás szabályainál került rögzítésre a módosítás, hanem teljesen eltérő normakörnyezetben, az utasítás teljesítésének szabályainál. A jelen per tárgya megbízási díj, nem a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja szerinti „ellentételezés”, az a megbízási díjjal nem azonos, annak nem feleltethető meg. Végezetül – a megbízási díj mértékének alperesi vitatása kapcsán – arra is rámutatott, hogy az elfogadott tényállás szerint a felperes a szolgálatteljesítési idejének jelentős részében, mintegy 70%-ában látta el az eltérő feladatokat, minden hónapban folyamatosan, ami jelentős többletmunkának minősül; ezzel szemben az alperes érdemi indokát fellebbezésében nem adta annak, hogy a bíróság által megállapított megbízási díjat milyen szempontok mentén vitatja, nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelését miért tartja ellentmondásosnak, avagy okszerűtlennek.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; továbbá a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést vitatta. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[9] A fellebbezés kapcsán az ítéltábla rámutat, hogy a Kp. 99. § (1), 100. § (2) és 108. § (1) bekezdései alapján a fellebbezés a fellebbezési eljárás kereteit kijelölő olyan alapdokumentum, amelyben a jogsérelmeket pontos jogszabályhelyre utalással, tartalmilag beazonosítható módon kell körülírni. Mindezek okán az alperestől elvárható lett volna, hogy az anyagi jogi jogszabálysértést pontosan megjelölje, figyelemmel arra, hogy a Hszt. 71. § (1)

bekezdés a), b) és c) pontja egymástól elkülönülő jogcímeket jelent, ezáltal külön-külön tényállás megállapítását teszi szükségessé. Az azonban nem volt kétséges, hogy a felperes a kereseti kérelmét, valamint – ebből következően – az elsőfokú bíróság az ítéletét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltakra alapította. Mindezt a fellebbezés tartalmával összevetve, abból egyértelműen kiolvasható volt, hogy a fellebbezés is az elsőfokú ítéletnek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjával kapcsolatban elfoglalt jogi álláspontját támadta. Mindez azt jelenti, hogy az anyagi jogi jogszabálysértés hiányos módon történő fellebbezési megjelölése (Hszt. 71. § (1) bekezdése) a fellebbezés érdemi elbírálásának akadályát nem képezte.

[10] Az elsőfokú bíróság a peradatok alapján helytállóan állapította meg, miszerint az alperes nem vitatta, hogy a jogszabály külön beosztásként nevesíti a nyomozó és vizsgáló beosztást, ugyanígy azt sem, hogy a felperes a szolgálatteljesítési idején belül 30%-70% arányban végzett nyomozói, illetőleg vizsgálói feladatokat. Az alperes valóban jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak; ezen jogosultsága azonban nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását. Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többlétszolgálatért díjazásra jogosult (Hszt. 71. § (5) bekezdés).

[11] Az alperes jogi érvelésének egyik lényegi eleme az volt, hogy a felperes munkaköri leírása – a nyomozói feladatok mellett – speciális feladatként rögzítette a vizsgálói feladatokat is. Ezzel összefüggésben az ítéltábla rámutat: az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a nyomozó beosztás volt. Az a körülmény, hogy a Be. 348. § (1)-(4) bekezdéseiben a nyomozóhatóság egységként szerepel, és az eljárási kódex az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön beosztásokat nem nevesít, jelen per eldöntése szempontjából különös jelentőséggel nem bír, miután a büntetőeljárási törvény kétségkívül nem munkajogi (közszolgálati jogi) szempontból határozza meg a büntetőeljárás egyes szakaszainak szabályait, az nem is feladata. Ugyanakkor a Be. 348. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakból kitűnően a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll, melynek tükrében a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönítése szakmaspecifikus megközelítés alapján az alperes szervezeti tagozódásában is megtörtént, mint ahogyan a 30/2015. BM rendelet is eltérő beosztásként nevezi meg a nyomozó(tiszt) és a vizsgáló(tiszt) beosztásokat, amely megkülönböztetés eleve eltérő munkaköri feladatokat feltételez. E tényen az sem változtat, hogy megtörténik-e minden szervezeti egységnél mindkét beosztás rendszeresítése az állománytáblázatban, mert ez a munkáltató döntési jogkörébe tartozó szakmai, munkaszervezési kérdés. A lényeges az, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaphoz eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.390.247/2020/4., Kf.VII.390.389/2021/4.), amely állásponttól az ítéltábla eltérni nem kíván.

[12] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkori illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes – jelen perben is irányadó – gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül, az megbízási díjra jogosít. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság – a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítása előtti időszakra – helytállóan állapította meg, hogy a felperes többletfeladat ellátása megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot.

[13] A perbeli esetben a felperes a nyomozó beosztása melletti vizsgálói többletfeladatok ellátásáért a 2023. február 1. – 2023. szeptember 30. közötti időszakra is megbízási díjat igényelt. Az alperes az eljárás során arra hivatkozott, hogy a Hszt. 2023. február 1. napján elfogadott módosítása értelmében a megbízási díjra való jogosultság megállapításához a Hszt. 71. §-ának a 102. § (1) bekezdés b) pontjával összhangban történő értelmezése szükséges. Fellebbezésében a vizsgálói feladatellátás mértékét és annak rendszerességét nem tette vitássá, álláspontja szerint a felperest az általa igényelt juttatás a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem illeti meg. Ezen érvelést az elsőfokú bíróság nem osztotta, amely elsőfokú ítéleti álláspont vonatkozásában a másodfokú bíróság – azzal egyetértve – az alábbiakra mutat rá:

[14] A perbeli esetben a kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét megtartotta, azt a Hszt. 71. §-ában – a X. fejezetben meghatározott, a szolgálat teljesítésére vonatkozó rendelkezésektől – elkülönítetten továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a szolgálat ellátásával összefüggésben köteles a szolgálati beosztásából eredő, valamint – a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül – a szolgálati beosztásához nem tartozó, a végzettsége, képzettsége alapján részére a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén belül meghatározott szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően – szükség esetén veszély vállalásával –, az elvárható szakértelemmel és gondossággal, pártatlanul és igazságosan végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási

díj jogintézménye [a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] valójában kiüresedne.

[15] A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ezért csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged; ellenkező esetben a hivatásos állományú ellenszolgáltatás nélkül, lényegében korlátozásoktól mentesen a beosztásához nem tartozó feladat ellátására megbízhatóvá válna. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel válik el a megbízási díj az általános szabályozástól; e speciális juttatás megfizetésére vonatkozó jogalkotói szándék a Hszt. 71. §-án keresztül érvényesül, ami abban ragadható meg, hogy habár a hivatásos szolgálati jogviszony különleges közszolgálati jogviszony, azonban a rendszeresen előforduló, jelentős többletmunka ellátásáért a hivatásos állomány tagjai is ellenszolgáltatásban kell, hogy részesüljenek. Ezt a jogi álláspontot támasztja alá, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjában a rendszeresen elvégzett jelentős többletmunkára való utalás nem szerepel, azonban e kitétel a 71. §-ban, mint speciális szabályban megtalálható; ezen feltételek teljesülése esetén megbízási díj jár. Fellebbezésében alaptalanul hivatkozott tehát az alperes arra, hogy az érintett időszakban a felperes megbízási díjra jogosultságát a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja kizárja, ugyanis ez esetben is érvényesül a „lex specialis derogat legi generali” elv, miszerint az általános szabályt a speciális szabály minden esetben felülírja. A perbeli esetben ez akként ölt testet, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjában szereplő általános szabály helyett a 71. §-ban rögzített speciális rendelkezést kell alkalmazni.

[16] Az elsőfokú bíróság az alperes által sem vitatott tényállás alapján azt is helyesen értékelte, hogy a felperes az érintett hónapokban jelentős többletmunkát végzett, többletmunkavégzése a módosított törvényi kritériumoknak megfelelt. A Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra az állomány tagja csak azokban az esetekben legyen jogosult, amikor a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, amely törvényi feltétel jelen esetben megvalósult, miután az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként (a csatolt kimutatások által alátámasztottan) helytállóan állapította meg, hogy a felperes folyamatosan, rendszeresen, kiemelten nagy arányban látott el - a saját munkaköri feladatain felül - a beosztásába nem tartozó feladatokat, azok érdemben haladták meg a beosztásából eredő szolgálatellátás kereteit, így a többletfeladat ellátás, a jelentős többletmunka igazolt. Ezért az elsőfokú bíróság – a megbízás rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt – a kereset megalapozottságáról e körben is helytálló döntést hozott.

[17] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá:

[18] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri

anyagi jogi szabályok vizsgálata, az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[19] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [11] bekezdésében részletesen ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette, hogy a felperes rendszeresen és visszatérően végezte a beosztásába nem tartozó szolgálati feladatokat (szolgálatelljesítési ideje 70%-ában vizsgálói feladatokat kellett ellátnia); ugyanígy azt is, hogy a többlet feladatok ellátása a felperes saját beosztásába tartozó munkaköri feladatainak ellátásától vont el jelentős időt, amely körülmények együttesen jelentős mértékű többlet feladatként értékelendők. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta. Az alperes által a fellebbezésben a mérlegelés körében hivatkozott kúriai döntések kapcsán az ítéltábla rámutat, hogy a megjelölt határozatok – az azóta megváltozott jogszabályi környezet okán – jelen jogvita megítélése szempontjából irányadóak nem lehetnek, figyelemmel arra, hogy a kúria szóban forgó döntései – az alperes által sem vitatottan – a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (régi Hszt.) szabályozási rendszerén, metodikáján alapultak.

[20] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[21] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[22] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez (1.430.050 forint) igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 114.404 forint.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. február 26.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. RácZ Krisztina s.k.	dr. Bicskei Ildikó s.k.
a tanács elnöke, előadó	bíró	bíró